

Велики изазови рађају велике лидере. А велики лидери постају препознатљиви по великим одлукама, које, по правилу, имају озбиљне историјске последице. Генерације су одрастале на миту о историјском „не“, којим је Јосип Броз Тито, неприкосновени лидер Срба, Хрвата, Словенаца и свега што је, захваљујући његовој благонаклоности постало етничка и политичка реалност, пркосећи Јосифу Висарионовичу Стаљину, гвоздену завесу за сва времена сместио источно од Дунава.

Крај осамдесетих година прошлог века изнедрио је новог лидера, који је на политичку сцену крочио са историјским „не“ онима који туку и врше насиље над недужним људима. Историјска „не“ Слободана Милошевића су се великом брзином умножавала и постала део унутрашње и међународне политичке реалности. „Не“ Фрањи Туђману, „не“ Алији Изетбеговићу, „не“ Радовану Караџићу, „не“ Ричарду Холбруку, „не“ Борису Јељцину, „не“ Билу Клинтону... Историјска „не“ су се развијала невероватном и понекад тешко докучивом прогресијом, а њихов број и смисао је претио да потпуно девалвира вредност историјског „не“.

Почетак миленијума запретио је могућношћу да историјско „не“ заувек остане део политичке прошлости, заробљено у теснацима двадесетог, али и векова који су му претходили. Историјско „не“ као део политичке археологије. Историјско „не“ као део политичке егзотике. Историјско „не“ као далека успомена на лидере са харизмом, политичким ставом и јасним идеолошким одређењем.

А онда се небо отворило, неко је на нас погледао и четвртог дана ВИП Великог брата за 2009. годину, историјско „не“ се вратило на велика врата, уносећи наду и радост у милионе срца и домова. У тренутку када је све било изгубљено, када је саниарманизација Србије изгледала као готова ствар, када је Мики из Купинова деловао као једина нада у боље сутра, један несмотрени покрет виљушком по тефлонском тигању пробудио је веру свих добронамерних грађана и грађанки.

Нови, несумњиви, харизматични и храбри лидер зове се Ненад Чанак. Шта знамо о Ненаду? Ненад је музичар, политичар, Новосађанин, Војвођанин. Ненад је председник Лиге социјалдемократске Војводине, која се залаже за Републику Војводину која има Устав, законодавну, извршну и судску власт. Ненад је коалициони партнер Демократске странке, а његова странка део парламентарне већине. Ненад зна шта је политика компромиса, кад не може Устав, добар је и Статут. Има Ненад своје замерке на његова решења, али нека, и време је неки чинилац, урадиће своје.

И све је било тако, и све је за поборнике и подржаваоце Републике Војводине почело да изгледа недовољно, далеко и млако, и све су наде лагано почињале да копне, када је Ненад, пред милионским аудиторијумом изрекао своје историјско „не“. Историја, сада знамо, не бира време и место. Понекад ни све актере. Али се догађа. Овога пута ту, пред нашим очима. Укратко, овако се то одиграло. Укућанка Јелена Жежељ, повратница у кућу, девојка која је волела фудбалере, ауторка колумне „без блама, стида и срама“, и још понешто, грубо је, ничим изазвана, у сред колективног доручка, металном виљушком насрнула на тефлонски тигањ, у намери да присвоји део његовог садржаја. А онда је, на њено запрепашћење, кроз Ненада Чанка проговорила историја. Снажније него чекићем по табли РТС-а, одважније него у парламенту против „Војислава др Коштунице“, доследније него ДА за Статут, Устав и Републику Војводину, Ненад је ненадано изговорио своје историјско НЕ. Своје, али и свих оних који га разумеју, уважавају и подржавају.

„Не виљушком по тефлону“, проломило се из Ненада, а онда нешто тише, још неколико пута.

И сада, док у милионима одзвања Ненадово историјско „не“, док се утисци лагано слежу, док сунце обасјава Панонску равницу, нама, који живимо у Шумадији, Мачви, Топлици и ко зна где, остаје питање: да ли ће се и нама догодити нови харизматични лидер или смо заувек осуђени на живот лишен историјске негације? А противницима и поборницима политике Ненада Чанка преостаје да се припреме за суочавање са новим Ненадом, који не пристаје на одлагања и компромисе. Ни кад је тефлон у питању.